

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 274/2020-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. júla 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Martina Vernarského (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Petra Straku predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť občianskeho združenia [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Mgr. Janou Rojčekovou, advokátkou, Levočská 4, Prešov, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Krajského súdu v Prešove z 2. marca 2016 v konaní sp. zn. 14 Co 72/2014 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. októbra 2018 v konaní sp. zn. 1 Cdo 28/2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť občianskeho združenia [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého uznesenia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. januára 2019 doručená sťažnosť občianskeho združenia [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) z 2. marca 2016 v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 72/2014 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 18. októbra 2018 v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 28/2018.

2. Skutkový stav popísaný v sťažnosti vychádza z toho, že sťažovateľ ešte ako [REDACTED] [REDACTED] nadobudol kúpou v katastrálnom území [REDACTED] [REDACTED] pozostávajúci z dvoch stavieb, zastavaných pozemkov a nádvorí. V roku 1965 došlo rozhodnutím Okresného národného výboru v Prešove k odňatiu tohto majetku.

3. Sťažovateľ ďalej uvádza, že *„zmeškal lehotu na oznámenie Ministerstvu vnútra v súlade s § 19 ods. 2 zák. č. 83/1990 o združovaní občanov o pokračovaní vo svojej činnosti, preto z opatrnosti zaregistroval opätovne dňa 20.02.1992 Stanovy [REDACTED] [REDACTED]“*.

4. Na základe určovacej žaloby z roku 2000 Okresný súd Prešov (ďalej len „okresný súd“) rozhodol rozsudkom sp. zn. 7 C 227/00 z 21. marca 2002, že vlastníkom časti komplexu [REDACTED] (hlavná budova s príslušeným pozemkom) je sťažovateľ. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 28. mája 2002, keďže žalovaný (mesto Prešov) nevyužil právo podať proti nemu opravný prostriedok. Okresný súd v odôvodnení rozsudku poukázal na rozsiahle dokazovanie, ktoré malo potvrdiť, že sťažovateľ je „pokračovateľom“ [REDACTED] [REDACTED], a okrem iného uviedol: *„Súd dáva do pozornosti aj tú skutočnosť, že aj z predchádzajúcich rozhodnutí, spisy, ktoré boli súdom zabezpečené, konkrétne spisu*

10C175/91, konkrétne z rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že pôvodný [REDACTED] nikdy nezanikol, zmeškal však iba lehotu pre obnovenie svojej činnosti, a preto keďže terajší žalobca súdu dostatočne preukázal, že je nástupcom pôvodného [REDACTED] mal za to, že je aj aktívne legitimovaný na podanie takejto žaloby.“

5. Sťažovateľ doplnil, že v roku 2006 previedol budovu [REDACTED] do majetku Nadácie [REDACTED], [REDACTED], a do dnešného dňa ju užíva na účely občianskeho združenia [REDACTED]

6. Sťažovateľ sa v roku 2012 na okresnom súde žalobou podanou proti obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], domáhal určenia, že je taktiež vlastníkom hospodárskeho dvora k [REDACTED] (stavba a pozemok). Okresný súd rozsudkom zo 16. apríla 2014 v konaní sp. zn. 15 C 149/2012 žalobu zamietol z dôvodu, že sťažovateľ nie je aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby. K tomu okresný súd v odôvodnení uviedol: „*Preskúmanie vecnej legitimácie či už aktívnej, alebo pasívnej je imanentnou súčasťou každého súdneho konania... žalobcovi sa ani v tomto konaní nepodarilo preukázať, že je v spore aktívne vecne legitimovaný ako právny nástupca pôvodného vlastníka nehnuteľnosti [REDACTED]. Žalobca je novoregistrovaný subjekt v právnej forme občianskeho združenia na Ministerstve vnútra SR od dátumu 20.02.1992 a nič nemení ani deklarovanie, že nadväzuje na tradície a skúsenosti svojho predchodcu [REDACTED] a ani to, že v ňom pôsobili, resp. pôsobia niektorí členovia pôvodného [REDACTED].*“ Ďalej dôvodil, že „*s poukazom na tento stav je dôležité, aby žalobca nespochybniteľným spôsobom preukázal svoju aktívnu vecnú legitimáciu v konaní. V súčasnosti tak existujú dva subjekty, oba deklarujúce nástupníctvo pôvodného [REDACTED], no žiaden subjekt nie je preukázateľne pôvodným [REDACTED] pretože vychádzajúc zo zákonnej fikcie § 19 ods. 2 zák. 83/1990 Zb. predpokladá sa, že tento zanikol*“.

7. Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie z dôvodu, že súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 205 ods. 2 písm. d) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam podľa § 205 ods. 2 písm. f) OSP.

8. Krajský súd ako súd odvolací rozsudok súdu prvej inštancie sp. zn. 14 Co 72/2014 z 2. marca 2016 potvrdil.

9. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal sťažovateľ na najvyššom súde dovolanie, ktorý uznesením z 18. októbra 2018 v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 28/2018 dovolanie zamietol ako neprípustné.

10. V prvej časti odôvodnenia ústavnej sťažnosti sa sťažovateľ zameriava na porušenie princípu právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodnutia a nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré pripisuje rozsudku krajského súdu, ako aj uzneseniu najvyššieho súdu. Ťažisko argumentácie v tomto smere tvorí už citované rozhodnutie okresného súdu v inom predchádzajúcom konaní (bod 4), ktorý odobril tvrdenú kontinuitu sťažovateľa a pôvodného [REDAKOVANÉ], tým aj aktívnu legitimáciu sťažovateľa a uznal tiež jeho majetkový nárok vo vzťahu k nehnuteľnostiam pôvodného [REDAKOVANÉ].

11. K tomu sťažovateľ uvádza: „*Sťažovateľ sa neúspešne pokúšal o znovunavrátanie zvyšného majetku [REDAKOVANÉ], t.j. hore špecifikovaného hospodárskeho dvora. Máme za to, že sťažovateľ spĺňa v napádaných konaniach podmienku existencie rovnakého alebo analogického skutkového stavu tým, že ako žalobcovi mu bola rozsudkom Okresného súdu v Prešove zo dňa 21.3.2002 v konaní vedenom pod sp. zn. 7C/227/2000 a opravným uznesením zo dňa 29.5.2002 o určenie vlastníckeho práva tzv. [REDAKOVANÉ] prinavrátená časť majetku, pričom o zvyšnú časť majetku, tzv. hospodársky dvor, sa uchádzal v totožnej situácii v predmetnom napádanom konaní, čím bolo porušené jeho právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a tým aj právo sťažovateľa vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Sťažovateľovi bola priznaná aktívna vecná legitimácia v konaní vedenom na Okresnom súde v Prešove pod sp. zn. 7C/227/2000 vo veci o určenie vlastníckeho práva tzv. [REDAKOVANÉ] a určil ho za vlastníka tzv. [REDAKOVANÉ], ktorý do dnešného dňa užíva. Naopak v postupe a rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo/28/2018, Krajského súdu Prešov*

sp. zn. 14Co/72/2014-251 mu aktívnu vecnú legitímáciu v spore o hospodársky dvor, ktorý je súčasťou zadného traktu [REDAKOVANÉ], nepriznal.“

12. Podľa sťažovateľa je nevyhnutné, aby súd za existencie rovnakého alebo analogického skutkového stavu dal na určitú právnu otázku rovnakú odpoveď. Sťažovateľ tvrdí, že *„súdy však v odôvodnení nijako nevysvetlili odklon od doterajšej rozhodovacej činnosti Okresného súdu v Prešove, to znamená od rozsudku Okresného súdu v Prešove pod sp. zn. 7C/227/2000-185, pričom nevysporiadanie sa s návrhom alebo argumentom predloženým účastníkom konania vnútroštátnym súdom je porušením práva na riadne odôvodnenie rozhodnutia, teda porušením práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu Bochan v. Ukrajina, § 82, Ruiz Torija v. Španielsko, § 30, Yanakiev v. Bulharsko“*.

13. Sťažovateľ uzatvára, že absencia vyjadrenia či vysvetlenia v rozhodnutiach porušiteľov týkajúca sa diametrálne odlišného rozhodnutia v analogickej skutkovej situácii v uvedených súvislostiach porušuje základnú zásadu princípu právnej istoty, a to predvídateľnosť práva, a tým aj jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa z čl. 6 ods. 1 dohovoru.

14. K namietanému porušeniu označených základných práv a práva podľa dohovoru došlo podľa sťažovateľa ďalej tiež postupom a rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu aj pre porušenie zásady rovnosti zbraní a práva na kontradiktórne konanie. Sťažovateľ tvrdí, že *„v konaní predložil 28 dôkazov o tom, že pôvodný [REDAKOVANÉ] nikdy nezanikol a že jeho legitímnym pokračovateľom, resp. právnym nástupcom je [REDAKOVANÉ], teda sťažovateľ“*, avšak porušovatelia (a pred nimi aj prvostupňový súd) k týmto dôkazom vôbec neprihliadali a zamerali sa iba na dôkazy smerujúce k jednostranným záverom svedčiacich v prospech žalovaného, čím porušili rovnosť zbraní a právo na kontradiktórne konanie, a teda aj ním označené práva.

15. V treťom okruhu argumentácie spája sťažovateľ porušenie jeho práv s aplikáciou prechodných ustanovení zákona č. 83/1990 Zb. o združovaní občanov v znení neskorších

predpisov (ďalej len „zákon o združovaní občanov“) a s požiadavkou materiálnej ochrany práv zo strany konajúcich súdov. V podstatnom sťažovateľ k týmto otázkam uvádza:

- porušovatelia a okresný súd odôvodnili nedostatok aktívnej vecnej legitímácie sťažovateľa zákonným predpokladom zániku spolku podľa § 19 ods. 2 zákona o združovaní občanov,

- sťažovateľ prezentuje názor, že nesplnenie povinnosti oznámiť príslušnému ministerstvu svoj názov a sídlo (to, že v jeho prípade k splneniu povinnosti nedošlo, sťažovateľ nepopiera) nemusí nevyhnutne viesť k zániku k 31. decembru 1990, pokiaľ sa preukáže kontinuita medzi pôvodnou osobou a subjektom, ktorý sa k tejto kontinuite hlási iným spôsobom,

- podľa sťažovateľa porušovatelia vrátane okresného súdu vo svojich rozhodnutiach nesprávne aplikovali prechodné ustanovenia zákona o združovaní občanov, ak striktné a príliš formálne posúdili zánik spolku nesplnením si notifikačnej povinnosti podľa § 19 ods. 2 citovaného zákona, z ktorého jasne vyplýva len „*predpoklad zániku*“; ak niekto tvrdí, že sa daný predpoklad nenaplnil, pretože spolok naďalej vyvíjal činnosť, nebol rozpustený na základe vnútorných pravidiel spolku a taktiež nedošlo k vysporiadaniu majetku spolku, súdy mali skúmať, či bol daný predpoklad zániku naplnený a či ten, kto tvrdí, že je daným spolkom, môže ním skutočne byť,

- v uvedenej súvislosti sťažovateľ poukazuje na obdobný prípad, ktorým sa zaoberal ústavný súd v náleze sp. zn. III. ÚS 72/2010; išlo o posudzovanie situácie, v ktorej občianske združenie ████████ nezmeškalo lehotu, ale v rámci nej sa registrovalo a ústavný súd v tomto rozhodnutí poukázal na potrebu doplnenia dokazovania: „... *v tomto kontexte bolo podstatné náležitým spôsobom posúdiť obsah podania navrhovateľa z 12. júla 1990 doručeného ministerstvu vnútra 16. júla 1990 z hľadiska skutočného obsahu vôle zástupcov navrhovateľa (pokračovať v činnosti pôvodného spolku s aktualizovanými stanovami alebo založiť úplne nový právny subjekt)*“,

- túto časť argumentácie sťažovateľ uzatvára konštatovaním, že závery krajského súdu a najvyššieho súdu bez náležitého vyhodnotenia nereflektujú predložené dôkazy svedčiace v prospech aktívnej legitímácii sťažovateľa [výsluchy svedkov, vyjadrenie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo vnútra“), skutočnosti preukazujúce pokračovanie sťažovateľa v činnosti], dokonca nerešpektujú rozhodnutie súdu

v obdobnej právnej veci sťažovateľa (bod 4), ale vychádzajú zo striktného formálneho výkladu § 19 ods. 2 zákona o združovaní občanov bez ohľadu na účel a zmysel tohto ustanovenia, ktorým bolo zaistiť právnu kontinuitu združenia, čím porušili požiadavku spravodlivosti a materiálnej ochrany práv sťažovateľa, a tým aj jeho označené práva.

16. Celkovo ústavná sťažnosť obsahuje rozsiahle odôvodnenie s viacerými úvahami, poznámkami, podrobnosťami súvisiacimi so spornými nehnuteľnosťami a odkazmi na judikatúru ústavného súdu a všeobecných súdov, ktoré nebolo potrebné uvádzať v tejto časti rozhodnutia, keďže majú minimálnu spôsobilosť prispieť k objasneniu podstaty prejednávanej veci. Ústavný súd sa bude niektorými z nich, ktoré majú určitý stupeň relevancie, eventuálne zaoberať ďalej vo vlastnom odôvodnení tohto uznesenia.

17. Sťažovateľ žiada priznať mu primerané finančné zadostučinenie v sume 15 000 € z dôvodov, že majetok mu bol odňatý v roku 1965 a až po súčasnosť mu nie je umožnené jeho časť užívať, a to v dôsledku zásahov do jeho práv porušovateľmi a okresného súdu.

18. V závere sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a vo veci samej rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo občianskeho združenia [redacted] so sídlom [redacted] [redacted] vlastniť majetok podľa Článku 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na súdnu a inú právnu ochranu podľa Článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a právo na spravodlivý súdny proces podľa Článku 6 ods. 1. Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 18. októbra 2018 v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo/28/2018 a postupom a rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 2. marca 2016 v konaní vedenom pod sp. zn. 14Co/72/2014-251 porušené bolo.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo/28/2018 zo dňa 18. októbra 2018 a rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 14Co/72/2014-251 zo dňa 2. marca 2016, zrušuje v celom rozsahu a vec v r a c i a Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie rozhodnutie.

3. Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 15.000,- Eur (slovom pätnásťtisíc eur), ktoré im je Najvyšší súd Slovenskej republiky a Krajský súd

v Prešove spoločne a nerozdielne povinní vyplatiť na účet jeho právnej zástupkyni do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky a Krajský súd v Prešove je p o v i n n ý uhradiť sťažovateľovi spoločne a nerozdielne trovy konania vo výške 346,26 Eur (slovom tristodvadsaťpäť eur a štyridsaťdvacentov) do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet právnej zástupkyni.“

II.

Relevantná právna úprava

19. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

20. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

21. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

22. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

23. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne...

24. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch... Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (mutatis mutandis II. ÚS 71/97).

25. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

26. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

27. Podľa § 124 poslednej vety zákona o ústavnom súde ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

28. Podľa § 19 ods. 2 zákona o združovaní občanov spolky vzniknuté pred 1. októbrom 1951 sa považujú za združenia už vzniknuté podľa tohto zákona, pokiaľ nezanikli. Sú povinné do 30. júna 1990 oznámiť ministerstvu uvedenému v § 7 ods. 1 prípadne § 11 ods. 4 svoj názov a sídlo. Pokiaľ toto neurobia, ministerstvo sa ich opýta,

či hodlajú aj naďalej vyvíjať činnosť. Ak spolok nesplní povinnosť podľa druhej vety ani do 31. decembra 1990, bude sa predpokladať, že týmto dňom zanikol.

III.

Právne posúdenie vecí ústavným súdom

29. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že napadnutým rozsudkom krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu a postupom týchto súdov v dotknutých konaniach boli porušené jeho základné práva podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

30. Ústavný súd z obsahu ústavnej sťažnosti identifikoval tieto zásadné argumenty sťažovateľa:

30.1 Sťažovateľ namieta porušenie princípu právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodnutia a nedostatočné odôvodnenie napadnutých súdnych rozhodnutí, poukazujúc najmä na diametrálne odlišné právne posúdenie jeho aktívnej vecnej legitímácie v tejto veci konajúcimi súdmi oproti skoršiemu rozsudku okresného súdu citovanému v bode 4; inými slovami, sťažovateľ prezentuje názor, že na rovnakú alebo analogickú právnu otázku musia súdy za každých okolností dať rovnakú právnu odpoveď.

30.2 Podľa sťažovateľa sa porušovatelia v napadnutých konaniach dopustili aj porušenia zásady rovnosti zbraní a práva na kontradiktórne konanie tým, že nereflektovali (rovnako ako pred nimi okresný súd) na ním predložené dôkazy, ktoré podľa neho potvrdzujú právnu kontinuitu medzi ním a pôvodným spolkom [REDACTED], a zároveň pritom preferovali dôkazy vedúce k opačnému záveru v prospech žalovaného.

30.3 Okresný súd na základe nesprávnej aplikácie § 19 ods. 2 zákona o združovaní občanov rozhodol o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie sťažovateľa v predmetnom konaní a porušovatelia mu neposkytli náležitú súdnu ochranu.

31. Napriek rozsiahlemu odôvodneniu sťažnosti, pokiaľ ide o obsah, všetky výhrady, viažuce sa na namietané porušenie práv sťažovateľa, smerujú paušálne proti obidvom porušovateľom a ich rozhodnutiam a v podstate i proti rozsudku okresného súdu, ktorý sťažovateľ v sťažnosti formálne nenapadol. Sťažovateľ nekonkretizuje prípadné

pochybenia krajského súdu v postavení odvolacieho súdu ani dovolacieho súdu s diametrálne iným funkčným postavením.

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozsudkom krajského súdu

32. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

33. Ústavný súd preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ktorým potvrdil rozsudok prvého stupňa. V odôvodnení rozsudku krajský súd okrem rekapitulácie priebehu konania na prvom stupni a oboznámenia s obsahom odvolania konštatoval, že okresný súd vykonal rozsiahle dokazovanie a na jeho základe dospel k správnym skutkovým aj právnym záverom, s ktorými sa krajský súd v celom rozsahu stotožňuje a odvolanie považuje za nedôvodné.

34. V odôvodnení krajský súd poprel tvrdenie sťažovateľa v odvolaní, že rozsudok krajského súdu č. k. 17 Co 254/1992-126 z 12. marca 1993 potvrdil, že pôvodný [REDAKOVANÉ] nikdy nezanikol a sťažovateľ je jeho právnym nástupcom alebo dokonca že ide o ten istý právny subjekt len so zmeneným názvom. V skutočnosti sa v tomto rozsudku uvádza iba to, „že ak [REDAKOVANÉ] nezanikol“, potom podľa § 19 ods. 2 zákon o združovaní občanov stačilo oznámiť príslušnému ministerstvu názov a sídlo a sťažovateľ mohol tak bez registrácie vykonávať činnosť ako právnická osoba vrátane žiadosti o vydanie veci.

35. V odôvodnení rozsudku sa krajský súd ďalej zmienil o oznámení ministerstva vnútra z 25. júla 2014 doručené mu spolu s odvolaním sťažovateľa, podľa ktorého na základe archívnej evidencie ministerstva a rozsudku okresného súdu sp. zn. 7 C 227/00 z 28. mája 2002 (citovaný v bode 4 tohto uznesenia) eviduje [REDAKOVANÉ] – [REDAKOVANÉ] ako následníka pôvodného [REDAKOVANÉ] založeného v roku 1923. Krajský súd k tomuto oznámeniu konštatoval, že naň nemôže prihliadať ako na dôkaz, pretože uznesením okresného súdu sp. zn. 15 C 149/2012 z 20. septembra 2012 boli účastníci konania riadne poučení, že v zmysle § 120 ods. 1 a 4 OSP sa na dôkazy predložené po vyhlásení tohto uznesenia neprihliada. Navyše, krajský súd uviedol, že toto oznámenie má iba evidenčný charakter.

36. Najzásadnejšou námietkou sťažovateľa voči potvrdzujúcemu rozsudku krajského súdu je už uvedená rozdielnosť skutkového a právneho posúdenia jeho žaloby okresným súdom v predmetnej veci v porovnaní s obdobnou jeho vecou súdenou a rozhodnutou v roku 2002. Ústavný súd nepopiera, že v týchto okolnostiach mohol mať sťažovateľ legitímne očakávanie, že súdy posúdia pri nezmenenom skutkovom stave jeho žalobu o určenie vlastníctva obidvoch častí nehnuteľností toho istého areálu rovnako. Ústavný súd k tejto námietke vo všeobecnosti uvádza, že rozdielna rozhodovacia prax súdu o „totožných“, resp. obdobných veciach nie je žiaduca. Na druhej strane, je nutné uviesť, že predvídateľnosť práva nemožno vnímať absolútne, ako by to mohlo vyplývať z formulácií, ktoré použil v tejto súvislosti sťažovateľ. Sťažovateľ vníma uvedený rozpor subjektívne tak, že v dvoch takmer totožných právnych veciach bol v jednej z nich úspešný a v druhej neúspešný, takže negatívny výsledok automaticky pripisuje porušeniu svojich práv súdmi.

37. Ústavný súd však už vo svojich rozhodnutiach opakovane zdôrazňoval, že nie je oprávnený neobmedzene zasahovať do jurisdikcie všeobecných súdov, lebo nie je vrcholným článkom ich sústavy, ale osobitným súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Neprislucha mu právo prieskumného dohľadu nad činnosťou týchto súdov v rovine práva jednoduchého. Kasačný zásah proti rozhodnutiam všeobecných súdov z podnetu individuálnej ústavnej sťažnosti pripadá do úvahy len vtedy, pokiaľ napadnutým rozhodnutím skutočne došlo k porušeniu subjektívnych základných práv a slobôd

konkrétneho sťažovateľa. V opačnom prípade nemôže proti rozhodnutiu všeobecného súdu zasiahnuť, aj keby ho považoval za vecne nesprávne.

38. Ústavný súd už tiež judikoval, že nie je jeho úlohou zjednocovať rozhodovaciu prax všeobecných súdov, lebo zjednocovanie rozhodovacej praxe je vecou odvolacích súdov, prípadne dovolacieho súdu (m. m. I. ÚS 199/07, I. ÚS 235/07, I. ÚS 256/08, I. ÚS 393/08). Zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov upravujú § 21 až § 23 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

39. K námietke uvedenej v bode 36 sťažovateľ doplnil, že krajský súd neodôvodnil ani nijako nevysvetlil, prečo spolu s prvostupňovým súdom dospeli k odlišným záverom oproti predchádzajúcemu rozsudku okresného súdu. Ústavný súd zdôrazňuje, že svojím charakterom predmetná právna vec a v rámci nej najmä otázka aktívnej legitímácie v konkrétnych okolnostiach nepatrí do bežnej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. Z tohto hľadiska konfrontácia medzi rozsudkom okresného súdu sp. zn. 7 C 227/00 z 21. marca 2002 a rozhodnutiami v aktuálne posudzovanej veci sťažovateľa nesignalizuje odklon od „ustálenej súdnej praxe“, ktorá zjavne neexistuje (ústavný súd tu podčiarkuje, že v kauze vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 7 C 227/00 žalovaný nenapadol prvostupňový rozsudok odvolaním, a sťažovateľ ani netvrdí, že by v tomto skoršom konaní bola stranami sporu nastolená otázka jeho aktívnej vecnej legitímácie). Zároveň nemožno iba z tohto dôvodu vytknúť krajskému súdu nedostatočnosť odôvodnenia jeho rozsudku a označiť jeho rozhodnutie za arbitrárne.

40. Zo sťažnosti je celkom evidentné, že sťažovateľovi prekáža predovšetkým (iba) výsledok súdneho konania v posudzovanej veci.

41. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre opakovane zdôrazňuje (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010), že právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia,

ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

42. Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom však nie je chrániť fyzické osoby a právnické osoby pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01, IV. ÚS 111/09).

43. V predmetnom konaní posudzoval okresný súd v prvom rade otázku, či je na strane žalobcu (sťažovateľa) daná aktívna vecná legitímácia, preto skúmal, či pôvodný vlastníak nehnuteľnosti (založený v roku 1923) právne existuje a či sťažovateľ je totožnou právnickou osobou. Po zistení, že nebola splnená podmienka notifikácie podľa § 19 ods. 2 zákona o združovaní občanov (čo sťažovateľ tiež nepopiera), a teda aktívna vecná legitímácia nie je daná, rozsudkom rozhodol o zamietnutí žaloby. Krajský súd sa v napadnutom rozhodnutí s týmito závermi prvostupňového súdu v celom rozsahu stotožnil.

44. Okresný súd vo veci sťažovateľa v predchádzajúcom konaní (bod 4) skončenom v roku 2002 otázku aktívnej vecnej legitímácie posudzoval úplne odlišným postupom. Skutočnosť, že povinnosť podľa § 19 ods. 2 zákona o združovaní občanov nebola v určenej lehote splnená, neprisudzoval dôležitú právnu relevanciu, a svoj rozsudok oprel o výsledok vyhodnotenia iných dôkazov, ktoré v konaní na podporu kontinuity vo vzťahu k pôvodnému spolku [REDAKOVANÉ] produkoval sťažovateľ.

45. Podľa názoru ústavného súdu práve v tomto odlišnom prístupe súdov v porovnávaných prípadoch spočíva rozdielny výsledok konaní, aj keď nepochybne išlo, pokiaľ ide o predmet konania (v širšom zmysle) a účastníkov, o takmer totožné veci. Námietka sťažovateľa o porušení princípu právnej istoty v spojení s predvídateľnosťou súdnych rozhodnutí a nedostatočným odôvodnením rozsudku krajského súdu je v týchto súvislostiach nedôvodná.

46. Námietku porušenia označených základných práv a práva podľa dohovoru porušením zásady rovnosti zbraní a práva na kontradiktórne konanie postupom

a rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu (bod 14) odôvodnil sťažovateľ tým, že porušovatelia neprihliadli na ním predložené dôkazy týkajúce sa jeho nástupníctva pôvodného [REDACTED].

47. Ústavný súd už judikoval, že jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je teda – okrem práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu) – aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorá okrem iných procesných záruk kladie dôraz aj na zachovanie kontradiktórnosti konania a „rovnosti zbraní“ (podobne napr. III. ÚS 402/08). Podstatou kontradiktórnosti a s ňou súvisiacou „rovnosťou zbraní“ je, aby všetci účastníci konania mali reálnu možnosť využiť svoje procesné práva predložiť argumenty a reagovať na „protiargumenty“ protistrany. Osobitne to platí o sporových konaniach, v ktorých stoja proti sebe žalobca a žalovaný a kde sa v celom rozsahu uplatňuje kontradiktórnosť konania (napr. IV. ÚS 42/09, IV. ÚS 147/04).

48. V rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 32/2015 ústavný súd tiež uviedol, že podstatou kontradiktórnosti a s ňou súvisiacou „rovnosťou zbraní“ je, aby všetci účastníci konania mali reálnu možnosť využiť svoje procesné práva predložiť argumenty a reagovať na „protiargumenty“ protistrany. Osobitne to platí o sporových konaniach, v ktorých stoja proti sebe žalobca a žalovaný a kde sa v celom rozsahu uplatňuje kontradiktórnosť konania.

49. Ústavný súd konštatuje, že nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi dôvodmi, ktoré uviedol k týmto aspektom základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, a na druhej strane sťažovateľ nepoukázal na žiadne procesné pochybenie konajúcich súdov v tomto smere, preto považuje túto námietku sťažovateľa za neopodstatnenú.

50. Napokon sťažovateľ namieta nesprávnu aplikáciu a výklad § 19 ods. 2 zákona o združovaní občanov porušovateľmi a pred nimi prvostupňovým súdom.

51. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 77/02, III. ÚS 63/06) každý má právo na to, aby sa v jeho veci v konaní pred všeobecnými súdmi rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku

Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma.

52. Z pohľadu ústavnoprávneho teda treba určiť povahu prípadov, v ktorých nesprávna aplikácia jednoduchého práva všeobecným súdom má za následok porušenie základných práv a slobôd. V konaní o ústavnej sťažnosti možno za také považovať prípady, v ktorých nesprávna aplikácia jednoduchého práva je spätá s konkurenciou jednotlivých noriem tohto práva, prípadne s konkurenciou rôznych interpretačných alternatív, v ktorých sa odráža kolízia ústavných princípov, a naostatok za také možno považovať aj prípady svojvoľnej aplikácie jednoduchého práva (m. m. I. ÚS 331/09, I. ÚS 316/2011). Inými slovami, v prípadoch posudzovania individuálnych sťažností podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je úlohou ústavného súdu preskúmať príslušné právne predpisy a prax *in abstracto*, ale obmedziť sa, nakoľko je to len možné, na posúdenie konkrétneho prípadu na účely zistenia, či spôsob, akým boli uvedené predpisy aplikované alebo sa dotkli sťažovateľa, viedol k porušeniu ústavy a príslušných medzinárodných zmlúv.

53. Sťažovateľ argumentuje, že nesprávna aplikácia citovaného predpisu spočíva v tom, že (i) konajúce súdy oňho opreli závery o nedostatku aktívnej vecnej legitimity sťažovateľa, (ii) striktné a príliš formálne posúdili zánik spolku nesplnením si notifikačnej povinnosti podľa § 19 ods. 2 zákona o združovaní občanov, z ktorého jasne vyplýva len „*predpoklad zániku*“. Podľa sťažovateľa ak niekto tvrdí, že sa daný predpoklad nenaplnil, pretože spolok naďalej vyvíjal činnosť, nebol rozpustený na základe vnútorných pravidiel spolku a taktiež nedošlo k vysporiadaniu majetku spolku, súdy mali skúmať, či bol daný predpoklad zániku naplnený a či ten, kto tvrdí, že je daným spolkom, môže ním skutočne byť.

54. V ďalšej časti sťažovateľ spochybňuje aj spôsob výkladu tohto ustanovenia, keď tvrdí, že nesplnenie povinnosti oznámiť príslušnému ministerstvu svoj názov a sídlo

nemusi nevyhnutne viesť k zániku k 31. decembru 1990, pokiaľ sa preukáže kontinuita medzi pôvodnou osobou a subjektom, ktorý sa k tejto kontinuite hlási iným spôsobom. V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal na obdobný prípad, ktorým sa zaoberal ústavný súd v náleze sp. zn. III. ÚS 72/2010 (pozri bod 12).

55. Ústavný súd v predchádzajúcich bodoch jasne poukázal na základe svojej doterajšej judikatúry, že nie je jeho úlohou posudzovať vecnú správnosť súdnych rozhodnutí ani poskytovať výklad jednoduchých zákonov, pretože všeobecné súdy sú „pánmi zákonov“ a iba im prislúcha v každej individuálnej veci posúdiť skutkový stav a aplikovať naň príslušný právny predpis. Zároveň však musí vo svojej činnosti dbať na to, aby súdy rozhodovali v súlade s kritériami dané ústavou a dohovorom, najmä v súlade so základným právom na súdnu ochranu účastníkov súdneho konania a právom na spravodlivé súdne konanie. Z týchto východísk ústavný súd vychádzal aj v posudzovanej veci.

56. Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou. V danej veci je referenčným právnym predpisom už citované prechodné ustanovenie § 19 ods. 2 zákona o združovaní občanov.

57. Podľa názoru ústavného súdu je nespochybniteľné, že uvedené ustanovenie bolo nevyhnutne potrebné v konaní súdov v danej veci aplikovať a primárne ustáliť, či sťažovateľ ako žalobca je totožnou osobou s pôvodným vlastníkom sporných nehnuteľností, t. j. zásadným spôsobom určiť, či je daná jeho aktívna vecná legitímácia.

58. Pôvodný [REDAKOVANÉ] si nesplnil povinnosť oznámiť zákonom ustanovené skutočnosti v lehote do 31. decembra 1990 (nespochybňuje to ani sťažovateľ), a túto skutkovú okolnosť sankcionuje zákon v poslednej vete citovaného ustanovenia, ktorá znie: „Ak spolek nesplní povinnosť podľa druhej vety ani do 31.12.1990, bude sa predpokladať, že týmto dňom zanikol.“

59. Ústavný súd sa na rozdiel od sťažovateľa nedomnieva, že ide iba o „predpoklad“ zániku, pretože táto časť ustanovenia § 19 ods. 2 zákona o združovaní občanov má

kogentnú povahu, v právnej teórii označovanú aj za „nevyvrátiteľnú zákonnú domnienku“ a márnym uplynutím tam uvedenej lehoty nastávajú celkom jednoznačne účinky zániku dotknutého subjektu, ktoré sú záväzné pre každého. Ak by sa malo v obdobných veciach postupovať tak, ako to tvrdí a demonštruje sťažovateľ, teda registrovať občianske združenie, ktoré dostáva možnosť kedykoľvek následne preukazovať pred súdom „nástupníctvo“ alebo totožnosť tohto združenia so spolkom založeným pred účinnosťou zákona, napr. už v roku 1923, bez ohľadu na obsah citovaného ustanovenia a jeho uplatnenie, potom by bolo toto ustanovenie úplne zbytočné a po prijatí novej právnej úpravy by vôbec nenastal stav „čistého stola“ v zmysle právnej istoty týkajúcej sa okruhu legitímne pôsobiacich subjektov. Na tom nič nemení ani poukázanie sťažovateľa na prípad [REDAKOVANÉ], o ktorom rozhodoval ústavný súd (bod 15). Ústavný súd v ňom síce zaujal stanovisko o potrebe doplniť dokazovanie, ale v úplne inej situácii, pretože oznámenie ministerstvu vnútra bolo včas podané, ale sporný bol jeho obsah (boli oznámené skutočnosti nad rámec požiadaviek zákona).

60. Ústavný súd nesúhlasí ani s tvrdením sťažovateľa, že jediným účelom tohto ustanovenia bolo zabezpečiť právnu kontinuitu starších združení. Zákonodarca v rámci zásadných zmien pri prechode k demokratickej spoločnosti prijal novú právnu úpravu občianskych združení. Zároveň bolo potrebné vytvoriť predpoklady pre právnu kontinuitu skôr vzniknutých spolkov a iných korporácií, ktoré sú obsahom prechodného ustanovenia v § 19 ods. 2 zákon o združovaní občanov. Cieľom a účelom tohto ustanovenia však musela byť aj ochrana verejného záujmu spočívajúceho v právnej istote, že v spoločnosti budú po prijatí novej právnej úpravy pôsobiť iba právnické osoby tohto druhu s nespochybniteľnou právnou subjektivitou. Ochrana verejného priestoru a právnych istôt tretích osôb je vzhľadom na povahu právnických osôb ako subjektov práva v podobných situáciách (zmena právnej úpravy) veľmi dôležitá. Podľa názoru ústavného súdu toto ustanovenie teda v sebe nesie prvky nielen súkromného, ale i verejného práva. V súvislosti s danou vecou ešte ústavný súd ešte dopĺňa, že oblasť uplatňovania verejného práva sa vždy vyznačuje vyššou mierou formálnosti, a to najmä s ohľadom na verejné registre, ktoré sú hlavným prostriedkom zabezpečenia právnych istôt nielen priamo dotknutých subjektov, ale aj tretích osôb.

61. Obiter dictum, ústavný súd poznamenáva, že by bolo možné súhlasiť s tým, že v závere citovaného ustanovenia („... bude sa predpokladať, že týmto dňom zanikol“.) zákonodarcia mohol zvoliť vhodnejšiu, presvedčivejšiu formuláciu. Dá sa to pripísať na vrub tomu, že uvedený zákon bol jedným z prvých legislatívnych počinov demokratizácie právneho poriadku a niektoré právne formulácie neboli ešte ustálené. Nič to však nemení na obsahu odôvodnenia tohto uznesenia v predchádzajúcich bodoch.

62. Na základe všetkých uvedených skutočností ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu v spojení s odôvodnením rozsudkom súdu prvej inštancie obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom okresného súdu a v nadväznosti na to aj krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia.

63. Ústavný súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu v spojení s rozsudkom prvej inštancie je vyčerpávajúco odôvodnený, okresný súd precízne, zrozumiteľne a vyvážene odôvodnil úvahy, ktoré zvolil pri rozhodovaní o nárokoch sťažovateľa, pričom právne závery, na ktorých je rozhodnutie založené, nemožno v žiadnom prípade hodnotiť ako arbitrárne. Krajský súd podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom reagoval na všetky relevantné námietky sťažovateľa vznesené v rámci odvolania, ktoré v podstate len vyslovilo nesúhlas s právnymi závermi okresného súdu na základe vykonaného dokazovania a primerane reagoval aj na ďalšie tvrdenia sťažovateľa v odvolaní. Napadnutý rozsudok krajského súdu nemožno považovať za svojvoľný či arbitrárny.

64. Ústavný súd sa vzhľadom na uvedené nedomnieva, že by napadnutý rozsudok krajského súdu bolo možné kvalifikovať ako nezlučiteľný s označeným článkom ústavy a označeným článkom dohovoru, teda že by zo strany orgánov súdnej moci nebola

sťažovateľovi ústavne konformným spôsobom poskytnutá súdna ochrana podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. že by napadnutým rozsudku krajského súdu bolo porušené jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to vo svojej sťažnosti namietal.

65. Ústavný súd vníma, že konajúce súdy svojimi rozhodnutiami odmietli požiadavku sťažovateľa na potvrdenie jeho vlastníctva konkretizovaných vecí, ale v súlade aj so svojou judikatúrou musí konštatovať, že k tomu došlo súdnymi rozhodnutiami v súlade s výkonom súdnej právomoci a spôsobom rešpektujúcim ústavno-procesné princípy, preto neprichádza do úvahy porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ako to namieta sťažovateľ.

66. Ústavný súd zo všetkých uvedených dôvodov sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a uznesením najvyššieho súdu

67. Najvyšší súd napadnutým uznesením rozhodoval o dovolaní sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu podanému podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP z dôvodu, že mu bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred ním, v spojení s § 241 ods. 2 písm. a) OSP, ako aj z dôvodu, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci podľa § 241 ods. 2 písm. d) OSP. Odňatie možnosti konať pred súdom videl sťažovateľ v tom, že súdy nerešpektovali právo na riadne a presvedčivé zdôvodnenie rozhodnutia a nevysporiadali sa s argumentmi dovolateľa vo vzťahu k aktívnej vecnej legitimácii žalobcu. Sťažovateľ namietal, že rozhodnutia oboch súdov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci v súlade s § 241 ods. 2 písm. c) OSP. Navrhol, aby dovolací súd napadnuté rozsudky podľa § 243b ods. 3 OSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

68. Sťažovateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku, z jeho nepreskúmateľnosti, z nedostatku riadneho a presvedčivého

zdôvodnenia rozhodnutia a z nevysporiadania sa s argumentmi dovolateľa vo vzťahu k aktívnej vecnej legitímácii žalobcu.

69. Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia najprv ustálil, že v tomto konaní prichádza do úvahy aplikácia Občianskeho súdneho poriadku (dovolanie bolo podané pred 1. júnom 2016), ale na základe prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“) aj aplikácia Civilného sporového poriadku s tým, že podľa § 470 ods. 2 prvej vety CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

70. V ďalšej časti sa najvyšší súd vysporiadal so všetkými dôvodmi dovolania, ako aj s argumentáciou sťažovateľa, v ktorej sťažovateľ prezentuje svoj názor na prípustnosť dovolania. Najvyšší súd odôvodnil svoje uznesenie zrozumiteľne, presvedčivo a precízne, pričom poukázal aj na judikatúru v rozhodnutiach ústavného súdu.

71. Najvyšší súd dospel k záveru, že dovolanie sťažovateľa je neprípustné a nevyvolalo procesný účinok umožňujúci uskutočniť meritórny prieskum, preto ho odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

72. Ako už ústavný súd uviedol (bod 30), sťažovateľ všetky svoje námietky s totožnými formuláciami smeruje proti obidvom porušovateľom a neodlišuje ich postavenie ako odvolacieho, resp. dovolacieho súdu. Inými slovami, sťažovateľ v podstate namieta výsledok konania, s ktorým nesúhlasí, voči všetkým súdom, ktoré rozhodovali v jeho veci, a nijako nerozlišuje, že najvyšší súd ako súd dovolací, rozhodujúci o mimoriadnom opravnom prostriedku, môže iba v prípade prípustnosti dovolania vykonať meritórny prieskum už právoplatných rozhodnutí, a to len presne v zákonom a dovolaním vymedzenom rozsahu. Sťažovateľ neuviedol žiadny konkrétny dôvod týkajúci sa výroku a odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu. Už iba tento fakt by mohol viesť k odmietnutiu jeho sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu najvyššieho súdu.

73. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu konštatuje, že nezistil príčinnú súvislosť medzi námietkami vznesenými sťažovateľom a jeho obsahom, preto aj v tejto časti odmietol sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú a o sťažnosti ako celku rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

74. Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. júla 2020

Martin Vernarský
predseda senátu